

Poznań, 22.04.2026

dr hab. Adam Radzimski, prof. UAM

Wydział Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Gospodarki Przestrzennej
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

**Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dr inż. Elżbiety Zysk
w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie geografia
społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna**

Podstawa formalna i merytoryczna sporządzenia recenzji

Niniejsza recenzja została sporządzona w związku z uchwałą nr 2/2026 Rady Naukowej Dyscypliny Geografia Społeczno-Ekonomiczna i Gospodarka Przestrzenna Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie z dnia 10 lutego 2026 roku w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, na mocy której zostałem powołany na recenzenta w postępowaniu wszczętym na wniosek dr inż. Elżbiety Zysk.

Ocena osiągnięć Habilitantki przeprowadzona została zgodnie z art. 221 ust. 8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U.2024.1571 t.j.), zwanej dalej ustawą, w odniesieniu do wymogów określonych w art. 219 ustawy. Podstawę do sformułowania oceny stanowi dokumentacja postępowania, którą otrzymałem w formie elektronicznej w dniu 26 lutego 2026 roku, obejmująca wniosek Habilitantki, kopię dyplomu potwierdzającą posiadanie stopnia naukowego doktora, autoreferat, wykaz osiągnięć stanowiących istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej, analizę bibliograficzną dorobku, oświadczenia poświadczające udział współautorów w publikacjach, kopie publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego, informacje o odbytych kursach, uzyskanych nagrodach i referencjach oraz pozostałych osiągnięciach mogących mieć wpływ na ocenę wniosku. W ocenie uwzględniono również uzupełnienie dokumentacji, które na wniosek Habilitantki, po akceptacji Przewodniczącego komisji habilitacyjnej zostało przekazane członkom komisji ze pomocą poczty elektronicznej w dniu 23 marca 2026 roku.

1) Sylwetka osoby ubiegającej się o stopień naukowy doktora habilitowanego

Dr inż. Elżbieta Zysk uzyskała stopień naukowy doktora nauk technicznych w zakresie geodezji i kartografii, gospodarki przestrzennej. Stopień ten został nadany uchwałą Rady Wydziału Geodezji i Kartografii Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie w dniu 10 marca 2009 roku na podstawie przedłożonej rozprawy doktorskiej pt. „Analiza potrzeb informacyjnych rozwoju obszarów wiejskich”, której promotorką była prof. dr hab. inż. Sabina Żróbek. Wedle informacji, którymi dysponowałem w momencie sporządzania niniejszej recenzji, dr inż. Elżbieta Zysk nie ubiegała się wcześniej o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Habilitantka od 2011 roku zatrudniona jest na stanowisku adiunkta w Instytucie Gospodarki Przestrzennej i Geografii na Wydziale Geoinżynierii Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. W przeszłości była zatrudniona na stanowisku starszego inspektora w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, Oddział w Olsztynie (w latach 2007-2010). Odbyla także praktyki zawodowe w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami w przedsiębiorstwie „Strzecha” oraz w zakresie zarządzania nieruchomościami i szacowania nieruchomości w Biurze Obrotu i Wyceny Nieruchomości GEOBUD (obie w latach 2003-2004).

2. Charakterystyka osiągnięcia mającego stanowić postawę nadania stopnia naukowego

Habilitantka przedłożyła do oceny osiągnięcie naukowe zatytułowane „Opracowanie metodyki wspierającej kształtowanie przyjaznych przestrzeni publicznych w miastach”, składające się z ośmiu recenzowanych artykułów naukowych. Należy więc uznać, że ubiega się ona o nadanie stopnia w trybie określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy, tj. na podstawie cyklu powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b.

Pierwszy z artykułów wchodzących w skład osiągnięcia zatytułowany „The methodology of identifying active aging places in the city - Practical application” opublikowany został w 2020 roku w czasopiśmie *Cities* jako artykuł współautorski, w którym Habilitantka deklaruje udział jako autor wiodący w części wynoszącej 35%. Artykuł drugi pt. „Identification of Determinants That Reduce Women’s Safety and Comfort in Urban Public Spaces (UPS)”, który ukazał się w 2024 roku w czasopiśmie *Sustainability*, jest artykułem jednoautorskim. W artykule trzecim pt. „The Impact of a Commune’s Planning Tactics on the Landscape of Suburban Areas” (czasopismo *Real Estate Management and Valuation*, 2016) habilitantka deklaruje się jako autor wiodący z udziałem 90%. Analogicznie w artykule czwartym „Changes in the landscape of rural areas located close to city – case study of Olsztyn” (czasopismo *Acta Scientiarum Polonorum Administratio Locorum*,

2019, 70%) oraz piątym „The Methodology for Assessing the 15 Minute Age-Friendly Walkability (AFW) of Urban Public Spaces” (czasopismo *Sustainability*, 2024, 90%). Artykuł szósty „An algorithm for the identification of nuisance objects in urban space in relation to the social function of sustainable development” (czasopismo *Ekonomia i środowisko*, 2022) to jedyna publikacja w ramach osiągnięcia, w której Habilitantka nie wskazała wiodącej roli, jednocześnie deklarując udział na poziomie 40%. W artykule siódmym „The voice of society in designing public recreational spaces (PRS) in an urban environment” (*Ekonomia i środowisko*, 2024) i ósmym „The concept of a geographic information system for the identification of degraded urban areas as a part of the land administration system - A Polish case study” (*Cities*, 2020) deklarowane udziały Habilitantki to odpowiednio 80% i 35%.

Zgodnie z informacją zawartą w autoreferacie sumaryczny 5-letni impact factor publikacji wchodzących w skład osiągnięcia wynosi 21,8, a sumaryczna punktacja MNiSW wynosi 682. Zgodnie z załączoną do wniosku analizą bibliometryczną sporządzoną przez Bibliotekę Uniwersytecką Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, ogółem na dorobek naukowy dr inż. Elżbiety Zysk w momencie składania wniosku składało się 15 artykułów w czasopismach krajowych, 10 artykułów w czasopismach zagranicznych, 4 publikacje pokonferencyjne (nie wskazano, czy wszystkie z nich były recenzowane), 1 monografia i 5 rozdziałów w monografiach. Według tego samego źródła łączna liczba jej cytowań wynosi odpowiednio: w bazie Web of Science - 80 (66 bez samoocytowań), w bazie Scopus - 134 (115 bez samoocytowań), w bazie Google Scholar - 272 (241 bez samoocytowań). Indeks Hirscha we wskazanych bazach to odpowiednio: 7, 8 i 9. Wpływ na wyżej wymienione wskaźniki bibliometryczne mają w zasadzie wyłącznie publikacje, które ukazały się po ostatnim awansie naukowym, gdyż spośród 28 zawartych w raporcie bibliometrycznym prac niemal wszystkie (27) ukazały się po uzyskaniu przez Habilitantkę stopnia doktora. Dla jednego artykułu opublikowanego przed doktoratem wykazano tylko dwa cytowania w bazie Google Scholar.

3. Ocena wkładu osiągnięcia naukowego w rozwój dyscypliny naukowej

Jako osiągnięcie naukowe mające stanowić podstawę do nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego dr inż. Elżbieta Zysk wskazała cykl artykułów zatytułowany „Opracowanie metodyki wspierającej kształtowanie przyjaznych przestrzeni publicznych w miastach”. W pierwszej kolejności chciałbym skupić się na użytej w tytule osiągnięcia terminologii. Jako kluczowe w tym kontekście jawi się pojęcie przestrzeni publicznej, często obecne w dyskursie naukowym i publicznym, choć ze swej natury trudne do precyzyjnego uchwycenia. Habilitantka podejmuje próbę zdefiniowania przestrzeni publicznej na stronie 12 autoreferatu. Moim zdaniem jest to próba jedynie częściowo udana. Zaproponowane przez Habilitantkę rozumienie przestrzeni publicznej jest bardzo szerokie: jest to „taka [przestrzeń], do której powinni mieć zagwarantowane prawo dostępu wszyscy mieszkańcy bez względu na poglądy, wiek, płeć, ekspresję różnorodnych zachowań (ograniczo-

nych jedynie ogólnymi zasadami współżycia społecznego". W kategorii tak zdefiniowanej przestrzeni publicznej mieści się szereg różnego rodzaju miejsc, dla których opracowanie spójnych zasad kształtowania wydaje mi się bardzo trudne. Dyskusję wokół pojęcia przestrzeni publicznej Habilitantka podejmuje także w dwóch artykułach wchodzących w skład cyklu (nr 2 i 5), jednak dyskusja tam zawarta nie rozwiewa moich wątpliwości, a nawet w pewnym stopniu je pogłębia. Przykładowo, w artykule nr 2 pojawia się następująca definicja: „public space is an accessible space that is properly arranged, urbanized, and the location is conducive to the realization of direct contact between participants in social life and other social needs of the collectives using it”. Pojawiają się w niej określenia o charakterze wartościującym, takie jak: properly designed, conducive to direct contact, co sugeruje że definicja ma charakter normatywny. Co natomiast w sytuacji, gdy dana przestrzeń tych kryteriów nie spełnia, natomiast jest przestrzenią publiczną w świetle ogólnego kryterium dostępności sformułowanego w autoreferacie? Niestety kwestii tej Habilitantka w sposób jednoznaczny nie rozstrzyga. Co więcej, zastanawiające jest do pewnego stopnia to, że samo pojęcie przestrzeni publicznej (public space) pojawia się tylko w pięciu z ośmiu artykułów wchodzących w skład osiągnięcia, przy czym w dwóch artykułach są to pojedyncze wystąpienia. W trzech tekstach natomiast pojęcie to nie pojawia się wcale. Skłania to do postawienia pytania, czy rzeczywiście pojęcie przestrzeni publicznej można uznać za pojęcie kluczowe, spajające cały cykl publikacyjny? Kolejna moja wątpliwość związana jest z faktem, że przeważająca część opracowań, na których Habilitantka buduje swoje rozumienie przestrzeni publicznej to prace polskich autorów. Oczywiście, sam w sobie fakt powoływania się na prace krajowych badaczy nie jest absolutnie żadnym zarzutem, jednak zastanawia to, jak niewielkie są w tym kontekście odniesienia do międzynarodowej literatury przedmiotu. Zakładam, że Habilitantka ma świadomość istnienia tejże literatury, gdyż przykładowo w jednym z artykułów (nr 5) pojawia się odniesienie do szeroko cytowanej monografii Margaret Kohn dotyczącej prywatyzacji przestrzeni publicznej. Temat ten byłby potencjalnie bardzo interesujący do rozwinięcia w kontekście podjętej przez dr inż. Elżbietę Zysk problematyki, jednakże nawiązanie do niego w przedłożonym dorobku jest niestety marginalne.

Drugim kluczowym pojęciem pojawiającym się w tytule osiągnięcia habilitacyjnego jest pojęcie metodyki, wedle której mają być kształtowane przyjazne przestrzenie publiczne. Niestety pojęcie to nie zostało w autoreferacie w ogóle wyjaśnione. Pojawia się w nim jedynie wzmianka o „nowatorskich metodach” i „nowoczesnych narzędziach”, spośród których explicite wymienione zostały metody geoprzestrzenne jako narzędzie wizualizacji. Pojęcie to nie pojawia się również w artykułach wchodzących w skład osiągnięcia, występują w nich natomiast pojęcia takie jak metodologia, np.: „the proposed mixed methodology will be implemented” (art. nr 2, str. 7), czy też algorytmu, np. „the authors propose an algorithm, the results of which provide information on residents' preferences” (art. nr 6, str. 11). W niektórych przypadkach nie jest jasne, na czym polega rozróżnienie pomiędzy pojęciami metodologii i metody, np. „The method was tested on a specific city

in Poland, but the methodology is universal” (art. nr 1, str 2). Wydaje się zatem, że konieczne jest w tym względzie pewne uporządkowanie terminologiczne.

Habilitantka wskazuje w autoreferacie cztery cele szczegółowe, które realizować ma osiągnięcie naukowe. Do każdego z celów przypisane zostały konkretne artykuły. Cel pierwszy pt. „Opracowanie metodyki zidentyfikowania aktywności i oczekiwań użytkowników w przestrzeniach publicznych” realizowany jest w artykułach nr 1, 2 i 7. Artykuł nr 1 to opracowanie oparte na przeprowadzonym w 2018 roku badaniu ankietowym 210 seniorów w Suwałkach, którego wyniki wykorzystano do przypisania rang miejscom odwiedzanym przez osoby badane, a następnie ich prezentacji na mapach. Tekst ma pewne braki, przykładowo nie wskazano, ile wyniósł wskaźnik odpowiedzi (response rate) w badaniu ankietowym; zapytano seniorów o dystans, jaki mogą pokonać pieszo bez uwzględnienia faktu, że łatwiej może być im określić czas przemieszczania się; przyjęto sztywne wartości progowe dystansu, nie uwzględniając, że mogą różnić się w zależności od warunków pogodowych, ukształtowania terenu, występujących barier architektonicznych i innych czynników. Pomimo tego, artykuł można ogólnie rzecz biorąc uznać za poprawny pod względem metodologicznym, trudno natomiast dostrzec w nim metodologiczne nowatorstwo, szczególnie w odniesieniu do zastosowania metod geoprzestrzennych. Większość map wykorzystanych w artykule to standardowe mapy ciepła (heatmap), dla których niestety nie zaprezentowano szczegółowej techniki/alorytmu obliczania. Mapy te nie posiadają legend, a jedynie uproszczone opisy zawartych na nich treści, co uniemożliwia jednoznaczną interpretację prezentowanych wyników. Jest to jednocześnie poważny problem w kontekście replikowalności zastosowanej metody. Z kolei na rycinie nr 7, na której wykorzystano technikę kartodiagramu, problemem jest niedostateczna czytelność treści ze względu na nakładanie się użytych symboli. W artykule brak jest dyskusji pokazującej, czym przejawia się nowatorski wkład Autorów do stanu wiedzy na tle wcześniej publikowanych opracowań.

W artykule nr 2, wykorzystującym wyniki badania ankietowego 125 kobiet w Suwałkach w 2024 roku, częściowo powielono niedociągnięcia występujące we wcześniejszym badaniu (brak informacji o wskaźniku odpowiedzi, dwukrotnie natomiast pojawia się informacja o liczbie osób, które udzieliły odpowiedzi). W artykule występuje rozdział poświęcony dyskusji, jednak niezgodnie z przyjętą konwencją nie zestawia uzyskanych wyników z istniejącym stanem wiedzy, lecz prezentuje silne i słabe strony badania. Podobnie jak w przypadku wcześniejszego tekstu można mieć pewne zastrzeżenia co do formy prezentacji wyników, np. na rycinie 8 nie jest jasne, dlaczego obok kategorii według grup wiekowych pojawia się osobna kategoria „females”; nie wiadomo też, w jakim celu wprowadzono zróżnicowanie kolorystyczne; na rycinie 9 brak jest granic osiedli oraz skali; na rycinach 10-13 nie podano jednostki użytej na osi poziomej, jedynie z kontekstu można domyślić się, że są to procenty. Tak jak w przypadku artykułu nr 1 zastosowana metoda jest ogólnie poprawna, lecz raczej mało nowatorska. Podobnie oceniam artykuł nr 7, oparty na badaniu ankietowym 162 mieszkańców Ostrołęki z lat 2021-2022.

Podsumowując, na podstawie przedłożonej dokumentacji stopień realizacji pierwszego celu szczegółowego uważam za umiarkowany. Nie tyle opracowana została pewna metodyka (czy też metody), co istniejące metody zostały w określony sposób połączone dla realizacji przyjętych celów badawczych. Bardziej nowatorskim aspektem badań opisanych w ww. artykułach jest według mnie ukazanie problematyki przystosowania przestrzeni publicznych do potrzeb użytkowników z perspektywy osób zamieszkujących w mniejszych ośrodkach miejskich w Polsce wschodniej, ze szczególnym uwzględnieniem grup, których potrzeby niejednokrotnie są w małym stopniu uwzględniane przy ich projektowaniu (seniorzy, kobiety).

Drugi cel szczegółowy „Opracowanie metodyki identyfikacji i oceny mobilności pieszej osób starszych w przestrzeniach publicznych oraz delimitacji Strategicznych Obszarów Interwencji 60+” realizowany jest w artykule nr 5 (jednakże w Tabeli 1 w autoreferacie błędnie wskazano, że do celu tego odnosi się artykuł nr 6). Artykuł opiera się na badaniu ankietowym 251 seniorów (osób w wieku 60 lat i więcej) zamieszkujących Olsztyn, przeprowadzonym w 2022 i 2023 roku. Ponownie brak jest informacji o wskaźniku odpowiedzi. W artykule pojawiają się też stwierdzenia nie mające należytego podparcia w podanych informacjach, np. „The respondents were selected randomly” - czyli dokładnie w jaki sposób? Inny przykład: „The sample size was adequate to obtain reliable results” - na jakiej podstawie to stwierdzono? Czy uwzględniono próg błędu statystycznego? Istotna wątpliwość dotyczy faktu, że wyniki uzyskane z relatywnie małej próby wykorzystywane są do oceny przyjazności dla ruchu pieszego 23 osiedli administracyjnych Olsztyna, w dodatku w podziale na grupy wiekowe (60-74, 75-89 i 90+ lat). Z tej ostatniej kategorii wiekowej według informacji podanych w artykule (str. 11) w próbie znalazło się 20% respondentów, tj. 50 osób. Jest zatem wysoce prawdopodobne, że w przypadku przynajmniej części osiedli stopień przystosowania oceniały tylko pojedyncze zamieszkałe tam osoby z danej grupy wiekowej, bądź też w próbie nie było w ogóle przedstawicieli tej grupy z danego osiedla. Fakt ten rzutuje negatywnie na wiarygodność uzyskanych wyników. Mam także zastrzeżenia co do faktu, że ocenę stopnia przyjazności dla ruchu pieszego przeprowadzano na poziomie osiedli, podczas gdy np. jakość infrastruktury pieszej może być istotnie zróżnicowana nawet w obrębie jednej ulicy. Artykuł prezentuje także na jednej z rycin obszary strategicznej interwencji dla osób w wieku 60+, wskazując następujące kryterium ich wyodrębnienia: „SIA 60+ population were determined based on the results of the questionnaire survey, demographic data, and the local visits”. To bardzo ogólnikowo opisana, niemożliwa do zreplicowania w przedstawionej formie procedura, która jednak pojawia się w tytule celu szczegółowego. Co zastanawiające, artykuł nie przedstawia także żadnych szczegółowych rekomendacji dotyczących poprawy przyjazności pieszej wydodrębnionych obszarów strategicznej interwencji. Reasumując, przedstawiony artykuł ma moim zdaniem dość poważne usterki metodologiczne, jednak w mojej ocenie realizuje w minimalnym stopniu drugi cel szczegółowy osiągnięcia.

Trzeci cel szczegółowy „Opracowanie algorytmu identyfikacji obiektów uciążliwych w

przestrzeni miejskiej” realizowany jest w artykule nr 6 (w Tabeli 1 błędnie wskazano artykuł nr 5, zamieniając ten cel z celem drugim). Związek tego celu, a jednocześnie artykułu z całością osiągnięcia nie jest dla mnie jednoznaczny. Artykuł nie dotyczy przestrzeni publicznych, lecz obiektów, które mogą stanowić pewną niedogodność dla osób przebywających w ich otoczeniu (nuisance objects). Wyniki w nim zaprezentowane opierają się na analizie odpowiedzi 148 mieszkańców Olsztyna, których poproszono o uszeregowanie 12 kategorii obiektów według stopnia odczuwanej przez nich niedogodności. Na tej podstawie opracowano mapy rozmieszczenia tego typu obiektów w Olsztynie i zasięgów ich negatywnego oddziaływania. Myślę, że walor poznawczy tej analizy byłby większy, gdyby uwzględniała ona liczbę ludności zamieszkującej w strefach oddziaływania. Niezależnie jednak od tego, artykuł wnosi moim zdaniem pewną wartość poznawczą, choć niekoniecznie w kontekście założonej przez Habilitantkę tematyki osiągnięcia badawczego.

Ostatni ze sformułowanych przez Habilitantkę celów szczegółowych to „Opracowanie koncepcji systemu (GIS-IDUA) do wyznaczania obszarów zdegradowanych w obliczu suburbanizacji”. Jest on realizowany w artykułach nr 3, 4 i 8. Podobnie jak w przypadku poprzedniego celu szczegółowego, związek z tematyką osiągnięcia naukowego nie jest dla mnie jednoznaczny. Artykuły nr 3 i 4 dotyczą planowania przestrzennego na obszarach podmiejskich Olsztyna i jego wpływu na krajobraz. Tematyka artykułu nr 8 jest najbliższa zakresowi celu szczegółowego. Stanowi on propozycję systemu przetwarzającego dane przestrzenne, który miałby wspierać wyznaczanie obszarów zdegradowanych na cele rewitalizacji. Żaden z artykułów przypisanych do tego celu szczegółowego nie dotyczy w sposób dający się jednoznacznie zidentyfikować kształtowania przestrzeni publicznych.

Dokonując całościowej oceny osiągnięcia mającego stanowić podstawę do nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego stwierdzam, że w mojej opinii nie może ono w całości być uznane za cykl powiązanych tematycznie artykułów zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy. Za cykl taki można według mnie natomiast uznać część osiągnięcia złożoną z artykułów nr 1, 2, 5 i 7. Wszystkie te artykuły dotyczą postrzegania pewnych kategorii miejsc w mieście przez różne grupy użytkowników. Na podobnych założeniach badawczych opiera się także artykuł nr 6, jednakże nie dotyczy on przestrzeni publicznych w rozumieniu przyjętym przez Habilitantkę. Tematyka pozostałych artykułów w mojej ocenie odbiega dość znacząco od sformułowanego we wniosku tematu osiągnięcia naukowego.

Po zapoznaniu się z całością osiągnięcia, nie jestem również przekonany co do zasadności użycia w tytule osiągnięcia pojęcia „metodyka”. Według Słownika Języka Polskiego PWN pojęcie metodyki oznacza „zbiór zasad dotyczących sposobów wykonywania jakiejś pracy”. Nie jestem przekonany, że w osiągnięciu naukowym takowy zbiór zasad - odnoszących się do kształtowania przyjaznych przestrzeni publicznych - został przedstawiony. Uważam, że walor poznawczy przedłożonych artykułów przejawia się przede wszystkim w ich warstwie empirycznej. Zastosowane metody są natomiast nowatorskie w stopniu umiarkowanym. Habilitantka umiejętnie łączy wykorzystanie metod badań społecznych

(ankieta) i metod analiz przestrzennych (GIS), co jednak samo w sobie trudno uznać za opracowanie nowej metody czy też metodyki.

Pomimo sformułowanych powyżej uwag krytycznych, dostrzegam wkład badań prowadzonych przez Habilitantkę w rozwój wiedzy w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna. W szczególności uważam, że cykl publikacji w zawężonym kształcie, tj. obejmujący artykuły nr 1, 2, 5 i 7 dostarcza istotnej wiedzy odnośnie czynników wpływających na postrzeganie przestrzeni publicznych/obiektów użyteczności publicznej w miastach przez ich użytkowników, ze szczególnym uwzględnieniem perspektywy osób starszych oraz kobiet. Mocną stroną tych badań jest według mnie także fakt, że zrealizowane zostały w małych i średnich miastach Polski wschodniej. Oceniam, że tak sformułowany cykl spełnia minimalny wymóg ustawowy dotyczący znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej.

W odniesieniu do przyszłych badań prowadzonych przez Habilitantkę chciałbym zasugerować większą ostrożność w formułowaniu wniosków o charakterze uogólniającym, szczególnie w przypadku badań opierających się na relatywnie niewielkich i niemających charakteru reprezentatywnego próbach. Sugerowałbym także zwrócenie większej uwagi na powiązania pomiędzy warstwą empiryczną a teoretyczną badań. Zarówno w artykułach, jak i autoreferacie pojawiają się liczne i często dość skrótowe nawiązania do różnego rodzaju teorii i koncepcji, takich jak miasto 15-minutowe, miasto inteligentne, miasto przyjazne kobietom i osobom starszym, miasto kompaktowe i inne. Myślę, że skupienie się na mniejszej liczbie koncepcji przy jednoczesnym bardziej przekonującym uzasadnieniu ich związku z tematyką prowadzonych badań byłoby długofalowo bardziej korzystne.

4. Ocena aktywności naukowej

Jako istotne nurty swoich zainteresowań badawczych, oprócz problematyki ujętej w osiągnięciu mającym stanowić podstawę do nadania stopnia, Habilitantka wskazuje na kwestie związane z rozwijaniem systemów informacji przestrzennej wspierających zarządzanie na obszarach wiejskich, decyzjami kobiet na rynku nieruchomości oraz podatkami i opłatami od nieruchomości. Stanowi to dość obszerne spektrum zainteresowań. W jej ogólnym dorobku zarysowuje się wyraźnie tematyka związana z wykorzystaniem systemów informacji geograficznej w procesach zarządczych i decyzyjnych, np. związanych z katastrzem nieruchomości. W tym kontekście zwraca uwagę m.in. artykuł „Organizational aspects of the concept of a green cadastre for rural areas”, opublikowany w 2020 roku w czasopiśmie *Land Use Policy*, w którym Habilitantka była pierwszym autorem. Na podkreślenie zasługuje fakt, że dr inż. Elżbieta Zysk dość regularnie publikuje w obiegu międzynarodowym, a część publikacji jej autorstwa została dostrzeżona przez badaczy z zagranicznych ośrodków, czego odzwierciedleniem są ich cytowania.

Habilitantka realizowała staże badawcze w zagranicznych ośrodkach akademickich na Węgrzech (Budapest University of Technology and Economics), w Stanach Zjednoczonych (American University) i Hiszpanii (Universidad Politécnica de Cartagena). Ponadto

odbyła staże dydaktyczne w ramach programu Erasmus+, potencjalnie mogące również stanowić okazję do rozwijania współpracy badawczej w Turcji (Alanya University), we Włoszech (University of Trieste), Bułgarii (University of Economics - Varna). W większości przypadków współpraca z badaczami z ww. ośrodków została uwieńczona przygotowaniem współautorskiej publikacji. Habilitantka przestawiła certyfikaty poświadczające udział w 20 konferencjach i seminariach, w przeważającej części krajowych, lecz także kilku o zasięgu międzynarodowym, w tym m.in. organizowanych przez ERSa.

Za słabą stroną dorobku naukowego dr inż. Elżbiety Zysk należy uznać to, że przed złożeniem wniosku o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nie pełniła ona funkcji kierownika w żadnym projekcie badawczym finansowanym ze środków zewnętrznych. Jak jednak wynika z informacji zawartej w przesłanym w dniu 23 marca 2026 roku uzupełnieniu, już po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia Habilitantka otrzymała informację o finansowaniu projektu w konkursie Horyzont Europa. Jest to bez wątpienia duże osiągnięcie, które świadczy o jej aktywności we współpracy międzynarodowej i pozyskiwaniu funduszy na badania.

Według przekazanych informacji dr inż. Elżbieta Zysk trzykrotnie otrzymała nagrodę Rektora Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie za wyróżniające publikacje naukowe. Do wniosku załączyła także referencje, które przygotowali prof. María Luisa de Lázaro Torres (Universidad Nacional de Educación a Distancia, Hiszpania) i prof. Tomasz Mroczkowski (American University, USA). Reasumując, ogólny poziom aktywności naukowej dr inż. Elżbiety Zysk uznać można za adekwatny do etapu kariery zawodowej.

5. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących naukę

Zgodnie z informacjami zawartymi przez dr inż. Elżbietę Zysk w autoreferacie, w ciągu 15 lat zatrudnienia na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie na stanowisku adiunkta prowadziła ona wykłady i ćwiczenia z 24 przedmiotów, takich jak: Doradztwo majątkowe, Polityka regionalna i rozwój miast, Pośrednictwo w obrocie nieruchomościami, Marketing terytorialny, Behawioralne elementy rynku nieruchomości i inne. Pełniła także funkcję koordynatora przedmiotów. Habilitantka wypromowała 59 prac inżynierskich i 28 prac magisterskich, z których jedna otrzymała nagrodę Prezydenta Miasta Suwałki za najlepszą pracę magisterską o tym mieście. Co interesujące, nagrodzona wówczas praca stała się podstawą do napisania jednego z artykułów wchodzących w skład osiągnięcia naukowego (artykuł nr 1). Jedną z prac inżynierskich przygotowanych pod kierunkiem dr inż. Elżbiety Zysk otrzymała nagrodę Zarządu Stowarzyszenia Zarządców Nieruchomości, a kolejna z prac inżynierskich nagrodę Zarządu Stowarzyszenia Wyceny Nieruchomości. Była także promotorem pomocniczym w jednym przewodzie doktorskim zakończonym w 2019 roku. Swoje kompetencje dydaktyczne podnosiła uczestnicząc w szkoleniach.

Habilitantka współorganizowała kilka krajowych konferencji i seminariów naukowych, w niektórych przypadkach pełniąc funkcję przewodniczącej komitetu organizacyjnego.

Była także organizatorką/współprowadzącą sesję na kilku konferencjach o zasięgu międzynarodowym, np. Conference of the European Regional Science Association (ERSA), Alicante, 2023. Pełniła funkcję redaktora tematycznego w czasopiśmie *Acta Scientiarum Polonorum Administratio Locorum* oraz wykonywała recenzje dla czasopism (m.in. *Cities, Sustainable Cities and Society*). Dr inż. Elżbieta Zysk aktywnie współpracuje z podmiotami spoza sektora nauki, w tym w szczególności z sektora samorządu terytorialnego. W ramach tej współpracy była m.in. członkiem zespołu ekspertów przygotowującego program „Polityka senioralna województwa warmińsko-mazurskiego na lata 2021-2027” na zlecenie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego. Była także zaangażowana w popularyzację nauki poprzez uczestnictwo w „Olsztyńskich Dniach Nauki” i Dniach Otwartych Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Aktywność tego rodzaju stanowi wartościowe uzupełnienie jej działalności w sferze naukowej i dydaktycznej.

6. Konkluzja

Na podstawie przedłożonej mi dokumentacji stwierdzam, że dr inż. Elżbieta Zysk spełnia w wymaganym zakresie kryteria nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego określone w art. 219 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Stopień spełnienia kryterium szczegółowego określonego w art. 219 ust. 1 pkt 2, tj. posiadania w dorobku osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, oceniam jako dostateczny, natomiast stopień spełnienia kryterium szczegółowego określonego w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy, tj. wykazania się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej, uważam za dobry. Rekomenduję w związku z tym dopuszczenie dr inż. Elżbiety Zysk do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego.

